

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 363/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátska kancelária, J. M. Geromettu 146/1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžso 23/2016 z 28. novembra 2017 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva

na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžso 23/2016 z 28. novembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím č. 700-0226/2011-23 z 9. septembra 2011 Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) rozhodla, že sťažovateľovi ako zamestnancovi zamestnávateľa [REDACTED] – [REDACTED] (ďalej len „zamestnávateľ“) počnúc 9. aprílom 2010, keď ho zamestnávateľ prihlásil do poisťného systému, nevznikla účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti, a to z dôvodu, že ani pri fyzickej kontrole sa nepodaril zistiť „... *reálny výkon činnosti zamestnanca u zamestnávateľa*...“. Na základe odvolania sťažovateľa predmetné rozhodnutie Sociálnej poisťovne bolo iba po formálnej zmene textovej formulácie výrokovej časti ako vecne správne potvrdené rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „ústredie Sociálnej poisťovne“) č. 8723-3/2014-BA z 29. januára 2014. Rozhodnutie ústredia Sociálnej poisťovne bolo založené na konštatovaní, že aplikácia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady vo veci koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia u osôb, ktoré vykonávajú prácu či už ako zamestnanci alebo ako SZČO na území viacerých členských štátov Európskej únie je založená na predpoklade reálneho (faktického) výkonu tejto činnosti na území toho-ktorého členského štátu. V danom prípade Sociálna poisťovňa vykonaním fyzickej kontroly u zamestnávateľa sťažovateľa zistila, že adresa tohto podnikateľského subjektu (živnostníka) sa nachádzala v rodinnom dome, kde nebola zriadená žiadna prevádzka, kde nebol prítomný zamestnávateľ ani zamestnanci, pričom zamestnávateľ na opakovanú výzvu Sociálnej poisťovne, aby predložil objednávky od slovenských spoločností na ním vykonávanú činnosť, ako aj faktúry za poskytnuté služby či certifikáty zamestnávateľa a zamestnancov, tieto zamestnávateľ nepredložil. Vzhľadom na uvedené zistenia, ako aj vzhľadom na informácie od [REDACTED] sociálneho zabezpečenia [REDACTED] o tom, že „... *v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkovávajú pre* [REDACTED]

samostatných podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch. V mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc [REDAKOVANÉ], ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie [REDAKOVANÉ] z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v [REDAKOVANÉ].“, ústredie Sociálnej poisťovne ustálilo, že v danom prípade sťažovateľ fakticky nevykonáva zamestnanie na území Slovenskej republiky, preto „... *nemôže byť poistený na území Slovenskej republiky ani podľa jedného z vyššie citovaných článkov základného nariadenia, t. j. článku 11 (3) a článku 13 (1) a článku 13 (3), čoho dôsledkom sa na neho nevzťahujú slovenské právne predpisy sociálneho zabezpečenia*“.

3. Žaloba sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ústredia Sociálnej poisťovne bola zamietnutá rozsudkom krajského súdu sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016 (oprava sa týkala doplnenia záhlavia rozsudku v označení vedľajšieho účastníka konania, pozn.). Krajský súd dôvodil tým, že nebolo preukázané, žeby sťažovateľ popri činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby (ďalej len „SZČO“) na území [REDAKOVANÉ] (čo nebolo v konaní sporným) súčasne fakticky vykonával aj činnosť zamestnanca na území Slovenska, preto na prípad sťažovateľa nie je možné aplikovať základné nariadenie a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3, ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), pretože tie sú aplikovateľné iba v prípade, keď osoba vykonáva súčasne činnosť zamestnanca, ako aj samostatnú zárobkovú činnosť v dvoch členských štátoch.

4. Najvyšší súd napádaným rozsudkom sp. zn. 1 Sžso 23/2016 z 28. novembra 2017 v konaní o odvolaní sťažovateľa rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016 ako vecne správny potvrdil, pričom odôvodnenie tohto rozhodnutia argumentačne doplnil, a to jednako (i) odvolaním sa na závery stanoviska Súdneho dvora Európskej únie vyslovené v rámci prejudiciálneho konania v rozsudku sp. zn. C-89/16 z 13. júla 2017, podľa ktorých pri určení rozhodnej právnej úpravy pri súbehu činnosti zamestnanca a činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa čl. 13 základného nariadenia č. 883/2004 o koordinácii

systémov sociálneho zabezpečenia sa neberú do úvahy tzv. „zanedbateľné činnosti“ vykonávané na území niektorého z členských štátov, ktorých „... rozsah mala [REDAKČIA] zistiť u žalobcu v inej veci, t.j. aj u žalobcu v preskúmvanej veci (rozumej „sťažovateľ“, pozn.). Preto pri určení rozhodnej právnej úpravy, ktorej podlieha žalobca, mala žalovaná vychádzať z článku 13 ods. 3 základného nariadenia zohľadňujúc novelizovaný text článku 14 ods. 5b ako aj čl. 16 vykonávacieho nariadenia [rozumej Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 (ďalej len „základné nariadenie“), pozn.].“. Okrem uvedeného najvyšší súd svoje závery o vecnej správnosti rozsudku krajského súdu (a teda o vecnej správnosti záveru, že na prípad sťažovateľa sa má vzťahovať [REDAKČIA] legislatíva, pozn.) odôvodnil aj (ii) odvolaním sa na dohodu uzavretú „... medzi Sociálnou poisťovňou a [REDAKČIA] [REDAKČIA] v súlade s článkom 16 (4) vykonávacieho nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, v zmysle ktorej bolo aj pánovi [REDAKČIA] [REDAKČIA] určené [REDAKČIA] zákonodarstvo, ktoré má konečnú platnosť“.

5. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta arbitrárnosť rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku najvyššieho súdu, a to tak z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, sťažovateľ namieta arbitrárnosť záveru najvyššieho súdu o potrebe aplikovať aj na jeho prípad čl. 14 ods. 5b nariadenia č. 465/2012 z 22. mája 2012 (účinného od 8. júna 2012), ktorým bolo novelizované znenie vykonávacieho nariadenia č. 987/2009 a ktorým bol vo vzťahu k zisťovaniu rozhodného práva v závislosti od miesta výkonu zamestnania v ktoromkoľvek štáte Európskej únie zavedený pojem „zanedbateľná činnosť“, ktorá sa nemala brať na zreteľ pri určovaní miesta vykonávania zamestnania osoby vykonávajúcej súbežne činnosti zamestnanca, ako aj činnosť SZČO na území viacerých členských štátov Európskej únie. Podľa sťažovateľa je na jeho prípad neaplikovateľné toto označené ustanovenie, pretože toto pravidlo bolo predmetným nariadením zavedené až s účinnosťou od 8. júna 2012, zatiaľ čo v jeho prípade bolo posudzovaným obdobím na vznik nároku na poistenie v sociálnom systéme Slovenskej republiky obdobie od 9. apríla 2010, pričom Sociálna poisťovňa o tejto otázke rozhodovala

9. septembra 2011, t. j. v čase, keď táto zmena vykonávacieho nariadenia nebola ešte účinná a neexistovala. V uvedenej súvislosti sťažovateľ uvádza, že na jeho prípad nie je analogicky aplikovateľné rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-89/16 z 13. júla 2017, na ktoré sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí odvoláva, pretože v tomto zmienenom prípade bol žalobca zapísaný do systému sociálneho poistenia Slovenskej republiky 1. februára 2013, t. j. už v čase účinnosti nariadenia č. 465/2012 (čo ale nie je prípad sťažovateľa, pozn.), takže v tamtom prípade mohol byť vyslovený záver, že aj keď žalobca na území Slovenska vykonával činnosť zamestnanca, tak vzhľadom na jej zanedbateľný charakter sa na ňu nebral zreteľ a za miesto rozhodné pre určenia rozhodnej právnej úpravy sa podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia v spojení s čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia (t. j. v znení novelizujúceho nariadenia č. 465/2012, pozn.) považovalo miesto v [REDAKOVANÉ], kde žalobca vykonával činnosť SZČO. Vzhľadom na iný časový horizont rozhodných skutkových okolností v prípade sťažovateľa v ich interakcii s účinnosťou nariadenia č. 465/2012 však podľa sťažovateľa najvyšší súd na jeho prípad aplikoval rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie týkajúce sa diametrálne odlišnej situácie, v dôsledku čoho najvyšší súd svoje rozhodnutie nesprávne právne vyhodnotil, čím mal porušiť základné právo a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

6. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ spochybňuje aj druhý z doplnujúcich (oproti rozhodnutiu krajského súdu, pozn.) dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, v zmysle ktorého rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie rozhodného práva vzťahujúceho sa na prípad sťažovateľa je dohoda medzi Sociálnou poisťovňou a [REDAKOVANÉ] z 10. októbra 2013 (pozri bod 53 rozsudku najvyššieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 1 Sžso 30/2015 z 22. augusta 2017), v zmysle ktorej malo byť s konečnou platnosťou rozhodnuté, že na prípad sťažovateľa bude aplikované [REDAKOVANÉ] zákonodarstvo. Podľa sťažovateľa totiž táto dohoda má na jeho prípad ústavne neudržateľné retroaktívne účinky, pretože v jeho prípade je posudzovaným obdobím obdobie od 9. apríla 2010 do 31. januára 2012, t. j. obdobie časovo predchádzajúce uzavretiu predmetnej dohody, ktorá nemôže mať podľa sťažovateľa spätné účinky.

7. Sťažovateľ v podanej sťažnosti odvolávajúc sa na čl. 13 ods. 3 základného nariadenia v spojení s čl. 16 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia dospel k záveru, že orgány sociálneho zabezpečenia [REDACTED] republiky ako členského štátu príslušného podľa miesta jeho bydliska boli oprávnené rozhodnúť, zákonodarstvo ktorého z členských štátov, v ktorých vykonáva činnosť SZČO, ako aj činnosť zamestnanca bude aplikovateľné na jeho prípad. Súčasne dodáva, že príslušné orgány [REDACTED] tak rozhodli aj a v súlade s čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, podľa ktorého rozhodným právom je právo členského štátu, v ktorom osoba vykonáva činnosť ako zamestnanec, rozhodli, že pre prípad sťažovateľa bude rozhodným slovenské zákonodarstvo, avšak príslušné orgány sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky (Sociálna poisťovňa, ako aj ústredie Sociálnej poisťovne) toto rozhodnutie namietali, v dôsledku čoho došlo k zmene názoru a rozhodnutia na [REDACTED] strane. Uvedené rozhodnutie však ešte nenadobudlo právoplatnosť, keďže sťažovateľ proti nemu využil opravné prostriedky podľa [REDACTED] právnych predpisov, s čím sa však podľa sťažovateľa najvyšší súd nevysporiadal. Okrem uvedeného podľa sťažovateľa iný orgán ako určený v čl. 13 ods. 3 základného nariadenia nie je oprávnený na určenie rozhodného práva, a teda podľa jeho názoru nebolo v právomoci Sociálnej poisťovne, ako ani v právomoci ústredia Sociálnej poisťovne rozhodnúť o tom, či u sťažovateľa došlo alebo nedošlo k vzniku poistenia v Slovenskej republike, čo podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd taktiež nezohľadnil.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDACTED] [REDACTED] bytom [REDACTED] [REDACTED] uvedené v článku 2 ods. 2 článku 46 ods. 1 a 2 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. sp. zn.: 1 Sžso/23/2016 zo dňa 28.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn.: 20Scud/6/2014-88 zo dňa 05.04.2016 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.05.2016 sp. zn.: 20Scud/6/2014-111 porušené bolo.

Zrušuje sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1Sžso/23/2016 zo dňa 28.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn.:

20Scud/6/2014-88 zo dňa 05.04.2016 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.05.2016 sp. zn.: 20Scud/6/2014- 111 a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatňujeme v tomto konaní i trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. spočívajúce v dvoch úkonoch právnej pomoci, a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie sťažnosti Ústavnému súdu SR v zmysle čl. 130 písm. i) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR; pokiaľ Ústavný súd bude toho názoru, že predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena právneho zástupcu v súlade s § 11 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za jeden úkon právnej pomoci je 1/6 výpočtového základu, teda 2 x 153.50 Eur, 2 x režijný paušál po 9.21 Eur. spolu 325.42 Eur.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. K rozhodnutiu krajského súdu

11.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

11.2 Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

11.3 Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 20 Scud 6/2014 z 5. apríla 2016 v spojení s opravným uznesením z 24. mája 2016, a to využitím riadneho opravného prostriedku, ktorý, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľ napokon aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa mal odvolací súd (najvyšší súd) v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

11.4 Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (voči rozhodnutiu krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. K rozhodnutiu najvyššieho súdu

12.1 V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

12.2 Rozhodnutie najvyššieho súdu potvrdzujúce rozsudok krajského súdu o tom, že na prípad sťažovateľa je rozhodným právom [REDAKOVANÉ] zákonodarstvo, je okrem dôvodu, že sťažovateľ fakticky nevykonával zamestnanie na území Slovenska, na ktorom založili svoje rozhodnutia Sociálna poisťovňa, ako aj ústredie Sociálnej poisťovne a napokon aj krajský súd, je založené aj na ďalších dvoch doplňujúcich dôvodoch, a to na charaktere činnosti, ktorú by bol mal sťažovateľ vykonávať v pracovnom pomere na území Slovenska ako činnosti zanedbateľnej, na ktorú sa pri určovaní rozhodného práva nemal brať zreteľ, i na existencii písomnej dohody medzi [REDAKOVANÉ] a slovenskou stranou o uplatnení na prípady obdobné prípadu sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zákonodarstva.

12.3 Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia „Osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom

vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.“

12.4 Z citovaného ustanovenia základného nariadenia je zrejmé, že určovacím ukazovateľom pre výber rozhodného práva regulujúceho sociálnoprávne vzťahy osoby majúcej súčasne na území viacerých členských štátov Európskej únie status zamestnanca, ako aj status samostatne zárobkovo činnnej osoby je reálny, resp. faktický „výkon“ tejto činnosti na území tohto-ktorého členského štátu. Inými slovami, samotný status zamestnanca založený pracovnou zmluvou nie je ešte dostačujúcim základom pre určenie rozhodného práva. Uvedený záver je napokon ústavne udržateľný aj z toho hľadiska, že nie už len existencia samotnej pracovnej zmluvy dáva zamestnancovi nárok na mzdu, ale tento nárok na mzdu zamestnancovi vzniká až ako nárok za reálne „vykonanú“ prácu, čo je dôležitý určujúci aspekt pre nárok zamestnanca čerpať, resp. podieľať sa na sociálnych výhodách zo sociálneho systému, ktorý nárok je podmienený prispievaním do tohto sociálneho systému, resp. podieľaním sa na jeho tvorbe, avšak táto tvorba je determinovaná dosahovaním mzdy za „vykonanú“ prácu, z ktorej sa zamestnancovi robia odvody do sociálneho systému.

12.5 V uvedených súvislostiach a v interakcii s námietkami sťažovateľa možno síce konštatovať neudržateľnosť ďalších dvoch najvyšším súdom uvádzaných dôvodov na podporu už uvedeného, tak ako to namieta sťažovateľ (dôvodu o charaktere činnosti ako zanedbateľnej a dôvodu o existencii slovensko-poľskej dohody o určení rozhodného práva v obdobných veciach, pozn.), avšak vzhľadom na ústavnú udržateľnosť kľúčového (nosného) dôvodu tak rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj jemu predchádzajúcich rozhodnutí, a to dôvodu o neaplikovateľnosti slovenskej legislatívy na prípad sťažovateľa z dôvodu, že jeho statusu zamestnanca na území Slovenskej republiky nekorešpondoval aj faktický výkon činnosti zamestnanca (pričom sťažovateľ nepreukázal opak), možno uzavrieť, že predmetné najvyšším súdom navyše podporne uvádzané dôvody nie sú spôsobilé otriasť ústavnou udržateľnosťou tohto nosného dôvodu jeho rozhodnutia a jemu predchádzajúcich rozhodnutí tak, že by neúnosnou mierou zasiahli do práv sťažovateľa, resp. do zmeny jeho právneho postavenia.

12.6 Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol, že sťažnosťou napádané rozhodnutie najvyššieho súdu je ústavne udržateľné, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k najvyššiemu súdu, pozn.) už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2018